

Coordonator Leda Bazaar/
SHAUKI AL-GAREEB

— T L S W A N —

BONUSUL

Traducere din limba engleză de
IULIA CRĂCIUN

LEDA BAZAAR

Grace

NUMELE MEU ESTE GRACE PORTER ȘI SUNT ASISTENTA personală a lui Gabriel Ferrara, director executiv al Ferrara Media din New York.

Este slujba perfectă, am un salariu excelent, un birou minunat și tot ce am visat vreodată, cu excepția unui mic detaliu.

Sunt iremediabil și incurabil îndrăgostită de șeful meu.

Fiecare zi începe la fel, la ora 8.20 fix. Intru în biroul lui. Până la această oră, a alergat deja pe bandă și a făcut saună cu infraroșu și duș. Recapitulăm ziua care abia începe în timp ce el se îmbracă.

Pentru mine, să îl urmăresc pe Gabriel punându-și costumul în fiecare dimineață e evenimentul principal al zilei – ah, pe cine încerc să prostesc, e evenimentul principal al întregii mele vieți afurisite!

Îmi iau notițele și ciocănesc ușurel la ușa.

— Intra! răspunde vocea lui puternică.

Deschid prudent ușa și îl văd stând lângă aparatul de cafea, cu un prosop alb în jurul taliei. Mușchi bronzăți, spate lat și un caracter dominant, vizibil de pe Lună, adică treimea letală.

— Neața, Gracie!

— Bună dimineța, Gabriel! Îi răspund, sorbindu-l din priviri în timp ce stă cu spatele la mine.

Știu că majoritatea asistenților personali fac cafeaua pentru șefii lor, însă, în fiecare dimineță, lui îi place să îmi facă el mie cafeaua; în plus, e singurul moment în care mă pot holba fără întreruperi.

Se întoarce și îmi întinde ceașca și farfurioara.

— Cafeaua dumneavoastră, doamnă!

— Mulțumesc!

Iau o înghițitură, caldă și delicioasă, și pâină și cafeaua făcută de el e impecabilă. Gabriel se întoarce la preparatul cafelei în timp ce eu iau loc la biroul lui. Îi deschid calculatorul și mă autentific în agendă.

Ochii îmi zboară de la ecran la spatele lui sculptat. La naiba!

De ce e atât de delicios? Cum ar putea orice femeie să lucreze în aceste condiții și să nu fie complet înnebunită după el?

Iar apoi, deschide gura... și îmi aduc aminte!

— Ai dormit bine azi-noapte? Arăți ca dracu'!

— Mulțumesc! bombăn în timp ce mă concentrez din nou asupra zilei lui.

— De fapt, nici eu n-am prea dormit. Îmi poți aminti mai târziu să trimit flori?

Îmi mușcă interiorul obrazului.

Ticălosul!

Nu numai că trebuie să îl urmăresc ieșind la întâlniri cu toate femeile frumoase din lume, ci și să le trimit flori nemernicilor.

— Desigur! îi răspund, prefăcându-mă neafectată.

Sunt sigură că aș putea câștiga un Oscar pentru cât de nonșalantă mă prefac că sunt.

— Ce avem azi? mă întrebă în timp ce dispare în dressingul de mari dimensiuni.

Cu coada ochiului, observ prosopul alb căzând în timp ce își pune chiloții.

Concentrează-te!

Expir, în vreme ce pe ecran se perindă un întreg talmeș-balmeș; azi e ocupat.

Chiar și cititul programului său e extenuant.

— Ședință de consiliu la nouă.

— Hai să parcurgem planul pentru asta!

Iese din dressing îmbrăcat cu chiloți negri și cu costumul și cămașa pe umerășe.

— Vorbești despre efectele secundare din cazul de defăimare împotriva Noble Industries, îi răspund.

— Ah, da, așa e! Am obținut informațiile?

— Bryce ți le-a trimis pe e-mail și sunt salvate în dosarul Noble Industries.

— Mulțumesc!

Își trage pe el cămașa albă și încheie încet nasturii.

— Am și graficul?

— Da!

Îmi mușcă buza de jos în timp ce încerc să mă concentrez asupra ecranului. Ceva din felul în care stă acolo, în chiloți, închizându-și nasturii unei cămăși albe... îmi face gândurile s-o ia razna.

În.

Fiecare.

Dimineța.

— Bun, și apoi? întrebă el.

— Ai întâlnire cu Roger la 10.15.

Privirea îmi zboară la el.

— De ce ai întâlnire cu Roger?

— Îl concediez.

Își trage pe el pantalonii bleumarin de la costum și își închide fermoarul.

— Poftim?

Ridică din umeri.

— Nu-și face treaba.

— Nu poți să-l concediezi pe Roger, trece printr-o perioadă grea. L-a părăsit soția.

— Probabil că nici în pat nu-și făcea treaba, mormăie el sec în timp ce își pune butonii aurii la cămașă. Nu m-ar surprinde.

— Nu e un moment potrivit. N-ai putea să-i dai doar un avertisment, te rog?

— E amuzant că trăiești cu impresia că ai ceva de spus în chestiunea asta.

Își trage și sacoul pe el.

— Următoarea întâlnire?

— Ai o ședință telefonică cu Holly – finalizezi tranzacția pentru terenul destinat mallului astăzi, la ora 13.00, și vrea să recapituleze câteva detalii.

— Aha!

— La 11.00 faci un tur al Departamentului financiar, să vezi renovarea biroului.

Se strâmbă a dezgust.

— De ce?

— Pentru că asta trebuie să faci! mă răstesc frustrată. Tu ai plătit pentru renovare, așa că măcar te poți arăta încântat!

— Devii un pic insolentă în dimineața asta, Grace! mormăie el sec. Nu mă enerva înainte de ora nouă!

Se întoarce în garderobă, iar parfumul after-shave-ului adie prin birou. Futu-i! De ce se dă cu chestia aia când sunt eu în biroul lui? E moralmente greșit!

Continui să îi citesc din agendă.

— Iei prânzul la 12.30 cu... Mă încrunt și-mi ridic privirea pentru a o întâlni pe a lui, apoi completez: Veronica.

— Aha! face el nonșalant. Bea-ți cafeaua ca să pot lua ceașca!

Îmi sorb cafeaua în timp ce urzesc cum să-l omor.

Oare e vorba despre Veronica Rothchild?

E un nume nou. Nu cunosc altă Veronica în afară de Veronica Rothchild, supermodelul, și știu că s-au întâlnit acum două săptămâni la un eveniment caritabil.

Îi pot accepta femeile de zi cu zi, pentru că știu că exact așa le vede – de zi cu zi. Însă, de fiecare dată când cunoaște pe cineva, intru puțin în panică, căci posibil ca aceasta să fie femeia de care în sfârșit se va îndrăgosti.

Pe lângă actorie, un alt rol în care excelez este cel de detectiv sub acoperire. Știu cu cine se culcă înainte să știe el.

— Ei bine, nu ai prea mult timp pentru prânz, pentru că trebuie să fii înapoi la birou la 13.30 pentru o întâlnire foarte importantă.

Mă concentrez asupra ecranului.

— Anulează-o!

— Imposibil!

Scriu în continuare și încerc să schimb subiectul.

— Cui îi trimit flori astăzi?

— Hmm!

Strânge din buze în timp ce se gândește.

— Melissei.

— Ce să scrie pe bilețul?

Mă prefac dezinteresată.

— „Aseară ai fost incredibilă.”

Strâng din dinți atât de tare, încât aproape îmi fracturez maxilarul.

— Atât?

— Hmm!

Se duce la fereastră și privește în jos, înspre New York.

— „Hai cu mine într-o excursie weekendul ăsta!”

Privirea îmi zăbovește pe spatele lui; simt cum mă cuprinde tristețea.

Nu mai pot face asta.

De fiecare dată când îi trimit flori sau cadouri uneia dintre fetele lui, mor puțin pe dinăuntru. Am 29 de ani și de 7 ani mă agăț de fiecare cuvânt al lui Gabriel Ferrara, așteptând ca el să mă observe.

Așteptând măcar o fărâmbă din atenția lui, așteptând ca el să-și recunoască dragostea nemuritoare și să mă facă să-mi pierd capul.

Însă asta nu se va întâmpla niciodată, nu-i așa?

Nu mă vede în felul acela și nici nu mă va vedea *vreodată*.

Recapitulez restul zilei lui pe pilot automat, cu mintea în altă parte, și știu că, în timp ce el va fi plecat weekendul acesta cu Melissa, eu voi fi acasă, dorindu-mi ca timpul să zboare până luni, ca să-l pot vedea din nou. Ca să pot fi asistenta personală a vieții lui pline și palpitate.

Jalnic!

— Ce mai aștepți? se rățoiește el.

Îmi ridic privirea. Ha? Vorbea?

— Poftim? îl întreb.

Arată spre ușă.

— Pleacă, am de lucru!

— Ah... desigur!

Mă ridic stânjenită și pornesc spre ușă.

— Gracie! spune el, iar eu mă întorc spre el.

— Da!

— Să nu-ți mai dai cu parfumul ăsta!

Mă încrunt, nedumerită.

— Nu-mi place.

Îmi mușc buza ca să-mi țin gura și ies din biroul lui. Mă așez la masa mea de lucru, dezamăgită.

Nu-i place parfumul meu.

Ei bine, să-l bag în mă-sa!

Mie îmi place, măgarule, și mâine am să mă marinez în el până o să-l facă să vomite!

Poate o să i-l și pulverizez în ochi, pentru un plus de savoare.

Încet-încet, biroul se umple, iar apoi, la nouă fix, ușa biroului se deschide, iar el iese defilând, ca și cum ar fi regele tuturor oamenilor.

Gabriel Ferrara în toată gloria lui de șef.

— Gretel! latră el.

— Da, domnule! se bâlbăie ea.

— De ce nu am raportul de publicitate pe e-mail?

— Eu, eu...

— Tu... ce?

— Nu l-am terminat încă, credeam că nu aveți nevoie de el decât mâine.

— Ai crezut greșit.

Trece cu pași mari prin birou și se oprește în fața mesei lui Allen, măturând-o cu privirea.

— Allen, de ce biroul tău arată naibii ca un tomberon?

— Ahhh!

Allen începe să strângă agitat ceștile de cafea și teancurile de hârtii.

— Vă cer scuze, domnule Ferrara! Fac curat acum.

Gabriel își ridică ochii, iar privirea lui o întâlnește pe a mea. Se îndreaptă cu pași mari înapoi spre masa mea de lucru.

— Domnișoară Porter!

Îmi spune „domnișoara Porter” de față cu ceilalți. Sunt Gracie numai când suntem între patru ochi.

— Anulează-mi întâlnirea de la 13.30!

Vrea să-și prelungească întâlnirea de la prânz cu afurisita de Veronica.

— Imposibil, domnule Ferrara! V-am spus asta deja. Vă rog să fiți atenți! contracarez.

Ai doar o oră cu ea, dobitocule!

Atât.

— Atunci, mergi tu în locul meu, pentru că eu nu voi fi la întâlnire!

Pleacă cu pași apăsați înapoi în biroul lui și trânteste ușa.

Tot personalul lasă să-i scape un oftat colectiv de ușurare pentru că tiranul a plecat. Țăcănesc ritmic cu pixul pe birou, simțind cum îmi fierbe sângele.

Ticălosul!

Razele soarelui mă mângâie în timp ce stau în parc. Pauza de prânz e cea mai plăcută parte a zilei mele. Ador aerul proaspăt, să văd cățelii jucându-se liberi de lese și păsările zburând. Nu mi-am dat seama cât de mult iubeam natura până n-am ajuns să n-o mai văd aproape deloc. Oricât de frumoși ar fi New Yorkul, e orașul betoanelor.

Când m-am mutat aici, acum 7 ani, planul era să lucrez 12 luni, să acumulez ceva experiență la o firmă mare și apoi să mă mut înapoi undeva, în suburbii.

Să mă înamorez de javra care este șeful meu n-a făcut niciodată parte din plan.

Un câine se apropie în goană de mine ca să îl mângâie; e mare și maro.

— Bună, frumosule! îi spun zâmbind în timp ce-l mângâi.

Proprietarul lui se apropie. Are barbă și păr destul de lung, împreună cu un zâmbet larg și cald; are un fel de aer hippy, relaxat.

— Te place.

— Și eu îl plac.

Zâmbesc.

— Ai câine? mă întreabă tipul.

— Nu, mi-aș dori eu!

Mă joc în continuare cu urechile cățelului.

— Cum îl cheamă?

— Dusty.

Chicotesc.

— Bună, Dusty!

— Ar trebui să-ți iei un câine.

— O s-o fac, cândva, când o să-mi cumpăr o casă în suburbii.

Zâmbesc.

— Cândva?

Se încruntă.

— Când o să-mi pun viața în ordine.

În traducere, când o să uit de *el*.

— Ar trebui s-o faci acum, spune tipul.

Ridic din umeri.

— Ce aștepti, viața se întâmplă acum! Alege ce-ți dorești și pune mâna pe acel ceva!

Zâmbesc cu tristețe.

— Aș vrea eu!

— Nu-ți mai dori lucruri! Fă-le! Dacă vrei o casă în suburbii, economisește și cumpără-ți una! Nu regreti niciodată lucrurile pe care le faci, ci doar lucrurile pe care nu le-ai făcut.

Aruncă mingea, iar Dusty se repede în urmărirea ei.

— Pe mai târziu!

— Pa!

Mă uit încurcată după el, în timp ce se îndepărtează în fugă.

„Nu regreti niciodată lucrurile pe care le faci, numai lucrurile pe care nu le-ai făcut.”

Hmm!

8.20 dimineața. Trag adânc aer în piept pentru a potoli bestia interioară. Sunt furioasă.

Ca un animal încolțit care așteaptă să atace.

Domnul Ferrara nu s-a mai întors de la prânz ieri. Mi-a trimis un mesaj să îmi spună că-și ia liber pentru tot restul zilei și să-i anulez toate programările.

Trebuie să fi fost un prânz pe cinste, căci n-a mai făcut asta vreodată.

Asta e, ea e aleasa! Se întâmplă, în sfârșit, iar eu nu am pe cine să dau vina, în afară de mine.

Cretin dobitoc nenorocit!

Îl urăsc! Urăsc totul la el!

Îmi iau agenda și pixul și bat la ușa lui.

— Intră! toarce vocea lui profundă.

Deschid ușa și, după o singură privire aruncată asupra lui, mă tolesc într-o baltă de ceva jalnic. Abia a ieșit din duș și are

prosopul în jurul taliei. Broboane de apă îi strălucesc pe piele, iar părul negru îi atârnă în bucle.

— Bună dimineața, Gracie a mea!

Zâmbește.

Ochii îmi cad pe buzele lui mari și roșii, și îmi doresc să-mi scot ochii cu creionul.

Orice ca să mă împiedice să mai văd perfecțiunea asta.

— Bună dimineața, Gabriel! Ultima dată când am verificat nu eram Gracie a ta.

Scoate un chicotit adânc.

— Vei fi întotdeauna Gracie a mea.

Se apropie de aparatul de cafea și se apucă să ne facă cafele.

— Ce avem în program astăzi, șefa?

Zâmbește.

Mă holbez la el, simțind cum mă copleșesc miliarde de sentimente.

I-ai tras-o?

Bineînțeles că da! Mă prăbușesc în scaunul de la biroul lui.

Îi deschid calculatorul și îl văd că se apleacă să ridice ceva de pe podea.

— Ce-i asta? mă întrebă.

— Ce?

Deschide o broșură.

— E o broșură despre Sardinia.

— Oh, probabil mi-a căzut din agendă!

Privirea i se ridică spre mine.

— De ce o ai?

— Pentru că nu vreau să ajung niciodată acolo, tu de ce crezi?

Îmi dau ochii peste cap în timp ce mă mișc din click în click spre agenda lui.

— Vrei să mergi în Italia? mă întrebă, ca și cum l-ar surprinde.

— Bineînțeles că vreau să merg în Italia! pufnesc. Toată lumea își dorește să meargă în Italia!

Se așază pe colțul biroului.

— Am să te duc, cândva.

Strâng din buze, iritată. *Te urăsc... ai uitat? Să ne ținem de treabă!*

— De ce? Nu mă crezi? mă întrebă.

Expir cu putere.

— Vrei, te rog, să te îmbraci?

Întinde mâinile, de parcă s-ar preda.

— Nu-ți place de mine în prosop?

— Nu, de fapt chiar nu-mi place, îl mint.

Te ador în prosop!

— E deranjant să trebuiască să te văd cum te îmbraci în fiecare dimineață și, sinceră să fiu, foarte enervant. Eu nu te pun pe tine să te uiți la mine cum mă îmbrac.

— Ahh..., râde. Asta ar fi ceva! Gracie Porter îmbrăcându-se în biroul meu.

Mă uit cu asprime la el și arăt spre aparatul de cafea.

— Fă-mi cafeaua, Gabriel! Azi ai o zi foarte aglomerată, având în vedere faptul că ieri nu te-ai mai întors de la prânz.

Mă holbez, încercând să mă abțin să nu fac o criză chiar acolo, în fața lui.

El zâmbește, amuzat, și se apucă să ne facă cafelele. Calmă, calmă... rămâi dracului calmă!

— La 9.30 ai o teleconferință cu Londra, încep să îi citesc programul zilei.

Cu coada ochiului, îi surprind prosopul căzând pe jos în dressing. Îmi ridic scurt privirea să îi văd dosul gol și mai puțin pe dinăuntru.

Chiar nu mai pot să fac asta!

Îl iubesc, completamente și absolut, și sunt doar... Pentru el nu contez absolut deloc.

Calendarul de pe ecran se înceteșează în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

Concentrează-te!

Continui să îi recit restul zilei în timp ce el își pune costumul de bărbat puternic și se dă cu after-shave și... șocul secolului, nu m-am dat cu parfumul care nu-i place.

— Și cam asta ar fi ziua ta.

Zâmbesc și închid agenda. Mă ridic și mă îndrept spre ușă.

— Gracie!

— Da?

Mă întorc.

— Îmi poți rezerva o cameră de hotel pentru weekend, un-deva senzual?

Mă uit la el, cu inima frângându-mi-se în piept.

Au...

— Desigur, domnule! îi răspund pe lângă nodul din gât.

Îmi face sexy cu ochiul.

— Ce m-aș face eu fără tine?

Te-ai îndrăgosti.

Îi arunc un zâmbet prefăcut și plec spre biroul meu, unde mă prăbușesc în scaun.

Gata!

Ăsta e semnul.

Trebuie să scap de aici!

Oricât de mult l-aș iubi pe Gabriel Ferrara, nu-mi mai pot face asta. Îmbătrânesc, ceasul biologic ticăie și n-o să ies niciodată la vreo întâlnire cu cineva, pentru că sunt extrem de orbită de atracția fatală față de șeful meu. Nimeni nu are vreo șansă atâta timp cât lucrez cu el.

Trebuie să încep să gândesc cu capul și să fac ceea ce știu că e bine pentru mine.

Să îmi clădesc un viitor fără el.

Inima mi se strânge la ideea de a nu-l mai vedea în fiecare zi.

Cum aș putea suporta asta?

Pe de altă parte, lucrurile ar putea fi și mai rele. Să rămân aici, să îl văd cum se îndrăgostește, se căsătorește și își întemeiază o familie alături de altcineva e o tortură pe care n-o pot suporta.

E timpul să smulg plasturele; am nevoie de un nou început.

Deschid Google și scriu în bara de căutare:

Proprietăți de vânzare în Greenville, Maine

Am fost în Greenville la nunta verișoarei mele, Debbie, acum câțiva ani, și m-am îndrăgostit de locul acela. Dintr-un oarecare motiv mi-a rămas permanent în minte ideea că, într-o bună zi, o să mă mut acolo.

Poarte că într-o bună zi este chiar acum.

Parcurg paginile; uau, ieftin, poți cumpăra o casă cu trei camere pe un teren de 1 000 de metri pătrați pentru mult mai puțin decât în New York.

Navighez printre orașe și opțiuni, cu mintea la turajie maximă.

Mi-aș putea lua un cățel.

Zâmbesc și, pentru prima dată după mult timp, speranța îmi înmugurește în suflet. O s-o fac!

Ușa biroului lui Gabriel se deschide, așa că sărim toți în picioare, la apel. Închid rapid pagina cu imobiliare.

Mărșăluiește prin birou.

— Geoffrey! se rățoieste. Nu e naibii un maraton. Grăbește-te!

— Da, domnule Ferrara! băiguie Geoffrey.

Fără vreun alt cuvânt, Gabriel merge la lift și intră în el, iar eu mă holbez la ușă în timp ce se închid.

Ai dreptate, Gabriel, nu e naibii un maraton!

Eu voi porni într-un sprint.